

SHADOW

MIMIC

ศพชิ้นเอก

THE *SUNDAY TIMES* BESTSELLER

งานศิลป์ที่สร้างขึ้นจากเลือดเนื้อ
และ 'เหยื่อ' ของเขาเอง

DANIEL COLE

วรรณภา วงษ์ฉัตร : แปล

วันที่ความตายมาเยือน

และแล้วชายชราาก็กลับบ้านมาพบว่าความตายกำลังนั่งหลับอยู่บน
เก้าอี้ของเขา ในที่สุดความตายก็มาหาเขา แต่ความตายไม่ได้เป็นแค่ศัตรู
อีกคนหนึ่งอย่างนั้นหรือ ชายชราคิด ศัตรูที่ทั้งอ่อนล้าและโดดเดี่ยว

ชายชราก้าวเท้าเบาๆ ไปบนเสื่อคลุมที่กระจัดกระจายบนพื้นดูจสาย
ธารน้ำมันดิน เพื่อค้นหาמידในบ้านหลังเล็กๆ ของเขา จากนั้นก็แอบย่อง
เบาๆ เหมือนที่ความตายทำ กลับไปหาแขกที่กำลังหลับไหล ชายชราเฝ้ามอง
ในความปรารถนาอยากมีชีวิตอยู่ชั่ววันจันทร์ เขาเงื้อมมือขึ้นสูงแล้วจ้วงลง
มาอย่างแรงจนมิดจมลึกลงไปข้างในที่เป็นเหมือนถ้ำถ่าน แต่เขาทำได้เพียง
ปลุกความตายให้ตื่นขึ้นมา มันลุกขึ้นยืนตระหง่านคำตัวชายที่กำลังคร่ำครวญ
มันเคียดแค้นและอามหิตยิ่งกว่าที่เคย โดยไม่ยี่หระกับมิดที่ยังปักอยู่บนเก้าอี้

“แกตั้งใจจะหลบเลี้ยงฉันนี่” ความตายหัวเราะ “ทั้งหมดที่แกต้อง
ทำคือขอร้องฉัน แต่วางใจเถิดว่าแกจะไม่มีวันได้รับความปรานีจากฉัน เพราะ
มีแต่คนที่ยังมีชีวิตอยู่เท่านั้นที่จะทุกข์ทรมานได้แบบที่แกจะรู้สึก”

พูดจบความตายก็เดินออกจากบ้านไป

มันมีเรื่องต้องทำอีกมาก

เวลาผ่านไปเกือบเจ็ดปีจนถึงวันนี้ ความตายกลับมาที่บ้านหลังเล็กนี้
อีกครั้ง และพบว่าชายชรากำลังนั่งหลับอยู่บนเก้าอี้ มีมิดที่คั่นดาวางอยู่บนตัก
ความตายอย่างเห่าเบาๆ ไปบนเลือดที่ไหลนองทั่วพื้นดูจริบบิ้นสีแดงเข้ม
มันจับแขนเหยี่ยวของชายชรา มือที่เย็นเฉียบของมันทำให้ชายชราขยับตัว
น้ำตาเขาเอ่อคลอขณะมองบาดแผลที่หายดีแล้วของตัวเอง

“ได้โปรดเถิด!” เขาร้องขอ “แกเอาทุกอย่างไปจากฉันหมดแล้วไม่ใช่หรื
ฉันยังทุกข์ทรมานไม่พอหรือไง”

ผู้มาเยือนโน้มตัวกระซิบข้างหูเขาอย่างเห็นชั้น

“ยัง เพื่อนยาก...ยังไม่พอ”

พูดจบความตายก็เดินออกจากบ้านไป

เพราะมันยังมีเรื่องต้องทำอีกมาก

วันพฤหัสบดีที่ 2 กุมภาพันธ์

1989

1

สัญญาณไฟเขียวส่งเสียงดังกริกๆ ทำให้เห็นภาพรูปทรงต่างๆ สว่าง
เรืองรองก่อนจะหายไปในความมืด รวาก็มีผู้ชมที่มองไม่เห็นจุดไม้ขีดไฟใน
ความมืด เมื่อเงาดำตะคุ่มของร่างผอมสูงกวักมือเรียก จำสืบสวนเบนจามิน
เชมเบอร์ส ก็เลี้ยวรถเข้าไปในไฮด์ปาร์ก ร่างนั้นรีบเดินไปเปิดประตูรั้ว เลื้อย
แจ็กเกตสีเขียวเข้มของ*แผนกสวนสาธารณะ*ต้องแสงไฟหน้ารถขณะที่เขา
ปลุกปล้ำกับล็อกประตู เมื่อเอาชนะโลหะเย็นเฉียบด้วยมือเปล่าได้แล้ว ไกด์
นำทางของเขาก็กวักมือให้เชมเบอร์สขับรถตามไป ขณะที่ตัวเองวิ่งเหยาะๆ
นำหน้า

เชมเบอร์สกลั้นหายใจแล้วขับไปตามถนนทางเข้าที่ไม่ได้
รับการดูแล เขาได้ยินเสียงที่เปลี่ยนไปเมื่อถนนคอนกรีตเปียกๆ กลายมา
เป็นพื้นน้ำแข็งอัดแน่น

“อย่าเล่นทับเขาเขียวนะ...อย่าเล่นทับเขา” เชมเบอร์สพิมพ์เบาๆ
ไม่มั่นใจเลยสักนิดว่ารถคันนี้จะหยุดได้หรือเปล่าถ้าไกด์นำทางของเขา
ตัดสินใจหยุด ล้อรถหมุนเป็นจังหวะสม่ำเสมอขึ้นเรื่อยๆ ขณะแล่นเข้าไป

ในส่วนสาธารณะกว้างใหญ่ของกรุงลอนดอน

ทันใดนั้นชายที่วิ่งอยู่ข้างหน้าก็ลื่นล้มดังต๊อบ แล้วหายเข้าไปใต้กระโปรง
หน้ารถพอดิบพอดี เบรกกระทันหันอย่างแรงได้เท่าเซมเบอร์สขณะที่รถชะลอ
ลงจอดช้าๆ

เซมเบอร์สสะดุ้ง เขาโน้มตัวบนที่นั่งไปข้างหน้าเพื่อมองดูขอบกระโปรง
รถด้วยสายตาวิตกกังวล...

แต่แล้วใบหน้าที่ดูจริงจังก็โผล่ขึ้นมาาระหว่างแสงไฟหน้ารถ บ้ายชื่อ
ที่เห็นเรื่องรองประกาศชื่อเจ้าของบ้ายอย่างภาคภูมิใจว่า ดีโน

“ขอโทษที!” เขาโบกไม้โบกมือพลางลุกขึ้นยืน

“ขอโทษเนี่ยนะ” เซมเบอร์สตะโกนย้อนถามด้วยน้ำเสียงเหมือน
ไม่อยากเชื่อพลางส่ายหน้าดิก

“อยู่เลยต้นไม้พวกนั้นไปนิดเดียว” ดีโนตะโกนตอบและยังไม่เช็ด
เพราะเขาลุกขึ้นยืนห่างหน้ารถไปแค่สามก้าวซึ่งดูลุ่มเสี่ยงมาก

เซมเบอร์สออกรถอีกครั้งอย่างลั้งเลโดยทิ้งระยะห่างไว้ จนในที่สุด
ก็จอดข้างรถสายตรวจซึ่งมีตำรวจในเครื่องแบบสองคนนั่งหลบสายลมเย็น
เฉียบอยู่ในรถ ลมเย็นพัดวูบเข้ามาทันทีที่เซมเบอร์สเปิดประตู เขาขบฟัน
แน่นพลางก้าวลงจากรถแล้วดึงเสื้อโค้ตขึ้นปิดคอ ขณะที่โถงของเขากจาก
แผนกสวนสาธารณะมองเขาด้วยความประหลาดใจ

“ผมไม่เคยเจอนักสืบผิวดำมาก่อน” เขาบอกเซมเบอร์สซึ่งรับฟังคำพูด
ไม่รู้จักคิดนึ้อย่างใจเย็น

“ทุกอย่างต้องมีครั้งแรกทั้งนั้น ถึงแม้ว่าจริงๆ แล้วผิวของผมจะเป็น
สีน้ำตาลเข้มสุดๆ เลยต่างหาก” เขาตอบเสียงแตกตันพลางกวาดตามอง
หาคพในบริเวณใกล้เคียง

ดีโนหัวเราะในคอเบาๆ “ตามนั้น เพราะอย่างนี้สีและคุณถึงได้เป็นนักสืบ”

“งั้นมั้ง” เซมเบอร์สตอบ พลางขมวดคิ้วเมื่อเห็นแค่รอยเท้าที่วนรอบ
ฐานหินของรูปปั้น “การใส่ใจรายละเอียดเป็นเรื่องสำคัญ... รายละเอียดอย่าง

เช่น ศพที่ผมต้องมาดูอยู่ที่ไหน”

ทันใดนั้นก็มီးเสียงประตูลูกบิดดังโครม ในที่สุดตำรวจในเครื่องแบบคนหนึ่งก็ใจกล้าพอจะลงมาจากรถ ผมของเขาคือเป็นสลิปลอนด์แชมหน้าตาลหวิเสยไปข้างหลัง อายุน้อยกว่าแซมเบอร์สลิปปีได้ อย่างมากที่สุดก็ยี่สิบเอ็ด เขายัดช็อกโกแลตที่เหลือเข้ากระเป๋าพาลงเดินมาจับมือกับแซมเบอร์ส

“จำสลิปสวนแซมเบอร์สใช้มั้ยครับ” เขาถามด้วยน้ำเสียงติดสำเนียงชาวลอนดอนตอนใต้ “ผมชื่อ อัดัม วินเทอร์ และนี่คือ...” เขาชี้ไปยังคู้หูของเขาซึ่งเป็นผู้หญิงรูปร่างล่ำสันเหมือนชาวไวคิง เธอเดินตามเขาลงจากรถด้วยท่าทางไม่เต็มใจ “โรลล์ส” เจ้าหน้าที่ตำรวจอีกคนพยักหน้าหัวงๆ แล้วเดินกลับไปหาสิ่งที่จะช่วยไม่ให้หนาวจนแข็งตาย “เราเคยพบกันมาก่อน” วินเทอร์บอกแซมเบอร์ส “ตอนที่เราพยายามช่วยคนที่จะกระโดดตึก”

แซมเบอร์สพยักหน้า “แล้วก็...”

“รู้ๆ กัน”

“และ...”

“รู้ๆ กัน”

“ผมจำได้”

การพูดคุยชะงักไปเมื่อมีลมพัดวูบผ่านทิวไม้ ทำให้ทั้งคู่ต้องใช้เวลาคู่หนึ่งในการควบคุมตัวเอง

“พระเจ้าช่วย” วินเทอร์บ่นพาลงสลัดความหนาวเย็นออก

“ผมได้รับแจ้งมาว่าคุณเจอศพได้รูปปั้น” แซมเบอร์สพูดด้วยน้ำเสียงสบายๆ ค่อนข้างมั่นใจว่าเขาขับรถมาเห็น้อยเปล่า “ก็เหมือนเวลาเล่นเกมส่งสารที่ส่งต่อกันไปหลายทอดจนคนสุดท้ายได้รับสารผิดๆ นั่นละ” เขาพูดติดตลก แน่นอนว่าไม่คิดจะโทษตำรวจหนุ่มคนนี้หรอก...แค่นี้เขาก็มีศัตรูมากพอแล้ว

“ไม่ได้พูดเล่นนะ” วินเทอร์ตอบพาลงเดินนำเขาไป ซึ่งเป็นการเพิ่มรอยเท้าของเขาลงไปท่ามกลางรอยเท้ามากมายที่ย่ำอยู่บนพื้นหญ้าอยู่แล้ว

“เอ่อ...ศพไม่ได้อยู่ที่รูปร่าง...แต่ศพคือรูปร่างต่างหาก”

เชมเบอร์สเลิกคิดอย่างสงสัย แล้วเงยหน้าขึ้นมองรูปร่างหุ้มน้ำแข็ง
ที่ตั้งอยู่บนแท่นหินเหนือตัวพวกเขาขึ้นไปลิบฟุต

“คนที่มาวิ่งจ็อกกิ้งเห็นเป็นคนแรกตอนประมาณสิบเอ็ดโมงครึ่ง”

เชมเบอร์สหลุบตาลงดูนาฬิกาข้อมือ

“ตอนเช้า” วินเทอร์ขยายความ “สิบเอ็ดโมงครึ่ง ตอนเช้า”

เชมเบอร์สสูงนงมากขึ้นไปอีก เขาขยับถอยหลังสองสามก้าวเพื่อมอง
ภาพตรงหน้าให้ชัดขึ้น และหรีตามองสิ่งที่ตัวเองยังเชื่ออย่างมีเหตุผลว่ามัน
คือผลงานศิลปะชิ้นหนึ่งที่เก๋ไทรมัดด้วยดินฟ้าอากาศ เป็นรูปร่างชายร่างกำยำ
นั่งเปล่าเปลือยบนแท่นหินหยาบๆ และเกยกางบนข้อมือนิ้วมือข้างขวาราวกับ
จมอยู่ในความคิด ผิวที่อยู่ส่วนนอกปกคลุมด้วยแหงน้ำแข็งเล็กๆ ที่ถูก
ลมพัดจนดูเหมือนขนสัตว์ ขณะที่ผิวส่วนที่มีที่กำบังดูเป็นสีฟ้าที่ไม่เหมือน
สีผิวมนุษย์

เชมเบอร์สมีสีหน้าเหมือนไม่อยากเชื่อขณะที่วินเทอร์พูดต่อ

“เธอบอกว่าเธอวิ่งผ่านรูปร่างนี้มาเป็นร้อยครั้งแล้วโดยไม่เคย
สังเกตอย่างจริงจังเลย แต่เดี๋ยวนี้เธอรู้สึกว่ามีอะไรแปลกๆ เธอคิดถึงเรื่องนี้
ทั้งวันจนกระทั่งกลับมาอีกครั้งตอนเย็นวันนี้ และรู้สึกได้ว่า ไซ้ มีอะไรบาง
อย่างผิดปกติ ที่สำคัญที่สุดเลยคือ มันเป็นศพแช่แข็ง”

“มันตั้งอยู่ตรงนี้ทั้งวัน” เชมเบอร์สเอ่ยพลางเดินวนรอบฐานเพื่อหา
ตำแหน่งที่ตึกว่าเดิม “แต่ไม่มีคนอื่นสังเกตเห็นอะไรเลยเธอ”

“คุณสังเกตเห็นอะไรมั้ยะ”

“...ยังไม่เห็น” เขาอมรับพลางเงยหน้าขึ้นหรีตามอง

“ฉันกำลังคิดว่า...” เพื่อนร่วมงานท่าทางน่ากลัวของวินเทอร์ซึ่ง
เชมเบอร์สลืมชื่อไปแล้วพูดแทรกขึ้น “เราสรุปกรณีนี้ได้แล้วว่า เป็น ‘การฆ่า
ตัวตายแบบพิสดาร’ ลำดับที่เจ็ดล้านหนึ่ง ออกจะเป็นเรื่องธรรมดาในสวน
สาธารณะแห่งนี้ แต่ก็นั่นแหละ ฉันจะไปรู้อะไร เป็นหน้าที่คุณต่างหากที่ต้อง

ตัดสินใจด้วยสติปัญญาอันฉลาดอย่างไรที่สิ้นสุดของคุณเอง”

เห็นได้ชัดว่าผู้หญิงคนนี้ไม่กินเส้นกับเขา แต่เซมเบอร์สทั้งหนาว ทั้งเปลี้ยเกินกว่าจะต่อแยะด้วย

“ขอโทษเรื่องเธอด้วย” วินเทอร์พูดพลางล่าหน้าไปทางคู่หูของเขา “แต่เธอน่ารักนะถ้าคุณรู้จักเธอดี ไซมัย คิม” เขาตะโกนถามและได้รับนิ้วกลางเป็นคำตอบ

“คุณขึ้นไปบนนั้นหรือยัง” เซมเบอร์สถาม

“ผมไม่อยากทำลายสถานที่เกิดเหตุ” วินเทอร์ยิ้มตอบ เขากำลังใช้การ์ดออกจากคูกฟรี¹ได้อย่างไรที่ดี “อีกอย่าง เราคิดว่าเขาหนีไปไหนไม่ได้หรอก”

เซมเบอร์สถอนหายใจเป็นลมหายใจเย็นเฉียบ “น่าจะปีนไม่ไหวถ้าไม่มีบัน...”

“มีบันได้เจาะไว้ตรงฐาน” ดีโนซึ่งแอบฟังอยู่รีบบอกอย่างมีน้ำใจ “ต้องอ้อมไปด้านหลัง”

วินเทอร์ไม่พยายามปิดบังรอยยิ้มมุมปาก ส่วนเซมเบอร์สทำหน้าที่เหมือนจะร้องไห้

“...เยียม”

บันได้ลิบห้าชั้นให้ความรู้สึกเหมือนสูงกว่ำนันมากเมื่อมีลมเย็นเฉียบ ที่พัดแรงขึ้นทุกครั้งที่เซมเบอร์สตะเกียกตะกายขึ้นไปยังด้านบนของฐานวางรูปปั้น เขาคาบไฟฉายขนาดพกพาขึ้นไปด้วย

แผ่นหลังกว้างใหญ่ของรูปปั้นที่อยู่ตรงหน้าเขาทำให้รูปปั้นดูไร้ชีวิตและสมบูรณ์แบบเหมือนที่เห็นจากพื้นล่าง เซมเบอร์สคลานบนน้ำแข็งอย่าง

¹ Get Out of Jail Free Card เป็นการ์ดที่แจกในเกมโมโนโพลี เพื่อให้ผู้เล่นพ้นผิด คำนี้จึงมักนำมาใช้ในสถานการณ์ที่ต้องหลีกเลี่ยงการถูกลงโทษจากการกระทำที่ไม่ดี

ระมัดระวังไปหารูปปั้น เอาไฟฉายออกจากปากแล้วส่องไปตามหน้าแข็งขุ่นๆ ที่ห่อหุ้มตัวรูปปั้นโดยที่ยังไม่แน่ใจที่กำลังมองหาอะไร...จนกระทั่งเจอ รอยย่นบนข้อศอกของรูปปั้น เป็นบริเวณย่นๆ ของผิวสีฟ้าซึ่งเป็นผิวหนัง แฉ่นอน แม้ว่าใจหนึ่งของเซมเบอร์สจะคาดหวังไว้แล้ว แต่เขาก็ยังตกใจ จนทำไฟฉายหลุดมือ มันกลิ้งตกจากแท่นแล้วหมุนคว้างกลางอากาศเหมือน ดาวตก

“บ้าฉิบ” เขากะระชิบด้วยความกระตาคายนิตๆ

“บนนั้นโอเคมัย” วินเทอร์ตะโกนถาม

“ดี!” เซมเบอร์สตะโกนตอบ แล้วพยายามลุกขึ้นคุกเข่าเพื่อมองหน้า รูปปั้นใต้แสงจันทร์

เขาหล่อ หล่อระดับดาราหนังเลยที่เดียว หล่อแบบไม่มีที่ติ บางทีอาจ จะเป็นนักแสดงก็ได้ เซมเบอร์สคิด ก็ดูสอดคล้องกันดีกับความอยากเด่น ที่ทำให้ยอมแก้ผ้าป็นขึ้นไปบนแท่นและทำท่าเก๊กหล่อแบบนี้จนตัวแข็งทื่อ

เซมเบอร์สเริ่มมั่นใจมากขึ้นในการทรงตัว เขาลุกขึ้นยืนแล้วโน้มตัว เข้าไปใกล้ๆ เพื่อดูว่ารูปปั้นมีตำหนิไผ่ปานหรืออะไรที่จะระบุตัวตนได้บ้าง หน้าของเซมเบอร์สอยู่ห่างจากหน้าของรูปปั้นแค่นี้ ลมหายใจเป็นไอ ของเขาสะท้อนบนผิวมันวาวของรูปปั้น

มีอะไรบางอย่างแปลกๆ...อะไรบางอย่างที่เขาชี้ชัดไม่ได้...อาจจะ เกี่ยวกับดวงตาก็ได้ ดวงตาสีฟ้าอ่อนมากๆ...เฉียบคม...ทะลุทะลวง...ไม่ใช่ แวตาเลื่อนลอยของดวงตาที่ไร้แวว

เซมเบอร์สจ้องสบตาคู่นั้นอย่างตะลึงงัน...เมื่อมีมือข้างหนึ่งยื่นมา จับแขนเขา

สัญชาตญาณทำให้เซมเบอร์สเซถอยหลังพลางกระซกแซนออก จากมือรูปปั้น แล้วก็รู้สึกงัวตัวเองกำลังร่วงตกลงไป ลมหายใจที่สุดเข้าเต็ม ปอดขณะร่วงลงมาขาดหายไปทันทีที่กระทบพื้น

“คุณน้กสึบ!” วินเทอร์ตะโกนและเป็นคนแรกที่รีบวิ่งมา

“เขา...” เชมเบอร์สหายใจตั้งวี๊ดพลางแหงนหน้าขึ้นมองฟ้ายามราตรี
“เขา...”

“ว่าไงนะ ผมไม่เข้าใจ อยู่นิ่งๆ ก่อนเถอะ” วินเทอร์หันไปหาคู่หูของ
เขา “โธ. เรียกรถพยาบาล!” เชมเบอร์สพยายามลุกขึ้นนั่ง “นอนนิ่งๆ เถอะ”

“เขา...เขายัง...มีชีวิตอยู่!” เชมเบอร์สพูดเสียงปนหอบแล้วทิ้งตัวลง
นอนหงายตามเดิม เขาพยายามสุดหายใจขณะที่คนอื่นๆ มีสีหน้าตกตะลึง
และวิ่งกันให้วุ่น

เชมเบอร์สได้แต่นอนนิ่งๆ อยู่ตลอดเวลา เขาทำอะไรไม่ได้มากไป
กว่านอนมองหมู่ดาวส่องแสงพราระยับกับรูปปั้นอันน่าเศร้าท่าสวยงาม
เกินจริงที่อยู่เหนือตัวเขา

วินเทอร์คลุมเสื่อแจ็กเกตของเขาบนไหล่ของชายที่ไม่เคลื่อนไหว
ซึ่งถือเป็นการแสดงความเมตตาที่เทียบเท่ากับการโยนฟองน้ำใส่สีนามิ
พวกเขาพยายามขยับเขยื้อนตัวเขาแล้ว แต่พบว่าข้อต่อส่วนใหญ่ล็อกแน่น
ท่วงท่าที่อยู่ในสภาพพิกลของเขาดับฝันที่คิดจะยกเขาลงไปข้างล่างโดย
ไม่ต้องมีคนช่วย วินเทอร์จึงยืนข้างๆ เขาอยู่บนแท่นพลางพิมพ์คำพูดให้
กำลังใจและคำสัญญาลมๆ แล้งๆ อยู่คนเดียวเพื่อเป็นการฆ่าเวลา จนกระทั่ง
มีขบวนแสงไฟสีฟ้าเคลื่อนตามดิโนผ่านทิวไม้เข้ามา

เชมเบอร์สลุกขึ้นยืนหลบให้พ้นทางได้ทันเวลา นักดับเพลิงสองคน
ขึ้นไปกับรถยกและช่วยห่มผ้าให้ชายที่ตัวแข็งทื่อ ก่อนจะยกตัวเขาขึ้นจาก
แท่นไปนั่งบนรถเข็นโดยที่ท่าทางของผู้ป่วยแทบไม่เปลี่ยนแปลงเลย ทันที
ที่ลงมาถึงพื้น พวกเขาก็ส่งต่อชายผู้นำส่งสารให้ทีมกู้ชีพที่รีบเข็นเขาขึ้น
รถพยาบาล

“หวังว่าคุณคงไม่คิดจะนอนเฉยๆ ไปอีกหกเดือนนะ” วินเทอร์พูด
ติดตลก พลางเดินมาสมทบกับเชมเบอร์สเพื่อจับตามองเจ้าหน้าที่รถพยาบาล
ที่กำลังพยายามต่ออุปกรณ์ให้เหยื่อ “ผมคิดว่าคืนนี้ผมทำพลาดอย่างมหันต์”

เชมเบอร์สไม่ตอบ เขาชอบตำรวจช่างพูดคนนี่จริงๆ แต่ก็ยากที่จะโต้แย้งคำพูดประหมื่นตัวเองอันแน่นยำของเขา

“ผมหมายความว่า เรามาอยู่ที่นี้ก่อนหน้าคุณตั้งหนึ่งชั่วโมงเต็มๆ”
วินเทอร์พูดต่อ “ผมควรจะขึ้นไปบนนั้น...จริงมั้ย”

เชมเบอร์สหันไปมองวินเทอร์ การที่เขาทั้งอาวุธโสกว่าและฉลาดกว่าทำให้เขารู้สึกว่าเป็นช่วงเวลาที่เหมาะสมแก่การมอบสุดยอดภูมิปัญญาอันล้ำค่าให้ชายหนุ่มคนนี้ได้จดจำไปอีกหลายปี “...จริง”

เห็นได้ชัดว่าวินเทอร์ตำหนิตัวเองเรื่องนี้ แต่เขาก็ยังพูดต่ออยู่ดี “ไม่มีร่องรอยของการต่อสู้ชัดเจนเลยเธอ”

“เท่าที่เห็น ไม่มี”

“ใครจะทำเรื่องแบบนี้กับตัวเอง”

เชมเบอร์สอ้าปากจะตอบ แต่เกิดความวุ่นวายจากด้านหลังของรถพยาบาลเสียก่อน

“ปัม!”

เสียงพูดเรียบๆ ดังมาจากลานโล่ง ขณะที่ทีมแพทย์ฉุกเฉินได้แต่ยืนมองอย่างไม่อาจช่วยอะไรได้

“เคลียร์!”

“ซ็อก!”

ร่างของเหยื่อแทบไม่สะดุ้งแม้ว่าจะมีกระแสไฟฟ้าไหลผ่านเข้าไปก็ตาม

“ไม่มีชีพจร!”

“ซาร์จ!”

ระหว่างที่คนอื่นๆ ฝ้ามองเหตุการณ์ที่ไม่อาจหลีกเลี่ยง เชมเบอร์สก็หันหลังให้ความพยายามกู้ชีพที่ไร้ประโยชน์ แล้วเดินกลับไปยังแท่นที่ว่างเปล่า

“คุณคิดว่ายังไง” วินเทอร์ถามพลางเดินตามมา “คุณนักสืบเชมเบอร์ส”

“คิดเรื่องใครจะทำแบบนี้กับตัวเองมันหรือ” เซมเบอร์สพิมพ์คำตอบ
ยังคงครุ่นคิดขณะเดินตามรอยเท้ารอบฐานหินขนาดใหญ่ “แน่นอนว่ามัน
สุดโต่ง แต่ก็ให้ความรู้สึก...” เขาพยายามคิดหาคำพูดที่ถูกต้อง ขณะที่
ชายที่พวกเขาพูดถึงกำลังจะตายอยู่ห่างไปแค่สี่สิบเมตร “ไม่ชัดเจน”

“ไม่ชัดเจนหรือ” วินเทอร์ย้อนถามด้วยน้ำเสียงตกใจพอสมควร

“คนวิ่งจ็อกกิ้งคนนั้นน่าจะโทร. มาแจ้งเหตุตั้งแต่สิบสองชั่วโมง
ที่แล้ว” เซมเบอร์สให้เหตุผลพลางมองเข้าไปในทิวไม้มืดมิติราวกับอาจมีใคร
บางคนอยู่ในนั้น “ทุกอย่างจะต่างไปจากนี้มาก”

“ก็จริง”

“และทำไมต้องที่นี่” เขาพูดต่อ “มันตั้งแสดงอยู่ก็จริง แต่ก็บัง
ด้วยต้นไม้เกือบทุกด้าน อีกทั้งยังอยู่สูงขึ้นไปแค่สิบฟุต ถ้าเขาอยากตาย
แบบดราม่า ทำไมไม่ปีนขึ้นไปบนเสาเนลสัน หรือทำแบบนี้ที่อื่นที่อย่างน้อย
ก็เป็นสถานที่สาธารณะมากกว่านี้อีกนิด”

“...ไม่ชัดเจน” วินเทอร์พูด และมองเซมเบอร์สอย่างเลื่อมใส

“ไม่ชัดเจน” เซมเบอร์สพยักหน้าแล้วผละออกจากต้นไม้

ขณะที่เสียงเครื่องบีบหัวใจค่อยๆ ชะลอลงจนหยุดเป็นครั้งสุดท้าย
วินเทอร์ก็ถอนใจ “ถึงยังไงเขาก็ได้ในสิ่งที่เขาต้องการแล้วอยู่ดี”

“จริงๆ แล้ว” เซมเบอร์สเอ่ย พลางคุกเข่าลงสำรวจรอยเท้าชุดหนึ่ง
อย่างใกล้ชิดมากขึ้น “ผมไม่แน่ใจว่าเขาต้องการแบบนี้หรือเปล่า”

วันศุกร์

2

“คุณนักสืบ...คุณนักสืบ” เซมเบอร์สสะดุ้งตื่นกลางขมู่เมื่อเสียงกรีดร้องของสตรีคนนั้นและจ้องหน้าตาตื่นๆ ของเธอ “ไว้ว! ไว้ว!” ดอกเตอร์ไซกัสหัวหน้าแพทย์นิติเวชแห่งนิวสกอตแลนด์ยาร์ดดูทาน

หลังจากชิมช้ำกับสภาพแวดล้อมที่ไม่มีชีวิตชีวาอยู่ครู่หนึ่ง เขาก็ปล่อยเสียงกรีดร้องของหมอแล้วยกมือลูบหน้า “โหะหะ”

“ไม่เป็นไร” ไซกัสยิ้ม อีกแค่ปีสองปีเธอก็จะเกษียณแล้ว เธอไม่อยากถูกทำร้ายร่างกายเป็นครั้งแรกในตอนเช้า “ทำงานดึกเธอ”

“จะว่าไซกีไซ” เซมเบอร์สตอบ เขาเป็นคนประหยัคคำพูดจนติดเป็นนิสัย

“จวนจะเลิกงานหรือยัง”

เขาดูนาฬิกาข้อมือ “...ตั้งแต่สองชั่วโมงที่แล้ว”

ไซกัสเลิกคิ้ว “ไปดื่มกาแฟกันหน่อยดีมั๊ย”

ทีมเจ้าหน้าที่รถพยาบาลซึ่งทำหน้าที่รับผิดชอบผู้ป่วยอย่างเป็นทางการ ปฏิบัติตามระเบียบการด้วยการนำศพที่กำลังละลายกลับไปยัง

โรงพยาบาลเซนต์แมรี ซึ่งนั่นหมายความว่าเซมเบอร์สต้องใช้เวลานานที่เหลือ
ของเขาในการพยายามย้ายศพไปที่ห้องปฏิบัติการนิติเวชเพื่อชันสูตร ใน
ที่สุดเขาก็ทำสำเร็จ และผล็อยหลับไปบนเก้าอี้พลาสติกบนทางเดินหน้าห้อง
จนกระทั่งถูกปลุกโดยคนที่เขากำลังเฝ้ารอ

“ฉันมีงานคั่งค้างเยอะ” ไชร์กัสนพุดระหว่างจับกาแฟ “อาทิตย์ที่ผ่านมา
ลอนดอนฆ่ากันตายเป็นเมื่อเป็นพิเศษ”

“ช่วยดูเพิ่มนั่นด้วย ผมขอแค่นั้นแหละ”

“คุณนักสืบ ฉัน...”

“แค่ดูให้หน่อย”

หัวหน้าแพทย์นิติเวชมีสีหน้าละเหี่ยวใจอย่างเห็นได้ชัด เธอวางถ้วย
กาแฟลงเพื่อหยิบสำเนารายงานเหตุการณ์และแบบฟอร์มของรพพยาบาล
ขึ้นมาดู ไชร์กัสนพุดก็กวาดตามองหน้าแรก

“ฉันว่ามันแปลกมากนะ” ไชร์กัสนพุดรับหลังจากอ่านจบ “คุณสงสัยว่า
เป็นการฆาตกรรมฉันทะไร”

“แค่กลางสังหารณ์”

“ฉันให้ความสำคัญเรื่องกลางสังหารณ์ไม่ได้หรอกนะ” ไชร์กัสนพุดวาง
วางเอกสารลงบนโต๊ะระหว่างรอฟังคำอธิบาย

“ผม...” เซมเบอร์สลังเล เขายังเรียบเรียงความคิดไม่ได้เต็มร้อย
“มีรอยเท้าเยอะมากในที่เกิดเหตุ ไม่มีรอยเท้าเปล่าเลยสักรอย ผมให้เจ้าหน้าที่
ลาดตระเวนแบบปูพรมทั่วพื้นที่ตลอดทั้งคืน และค้นหาถังขยะทุกใบที่อยู่
ใกล้ๆ แต่ไม่เจอร่องเท้าหรือเสื้อผ้าเลย”

“ในรายงานของคุณบอกว่าเขาอยู่ที่นั่นอย่างน้อยสิบสองชั่วโมง เท่านั้น
ก็นานพอที่รอยเท้าจะถูกทำลายหรือเลื่อนหายไปหมดได้แล้ว บวกกับเป็น
ช่วงเวลาที่อากาศอบอุ่นที่สุดของวันด้วย เมื่อวานมีตอไม้ไหนที่อุณหภูมิสูง
กว่าจุดเยือกแข็งบ้างมั๊ย”

“แทบไม่มี”

ไซร์สยักไหล่ราวกับจะบอกว่า “งั้นคุณก็พูดถูกแล้ว
“ผมนึกภาพไม่ออกว่าเขาจะเดินเปลือยล่อนจ้อนไกลขนาดนั้นเข้าไป
ในสวนสาธารณะในลอนดอนโดยไม่มีใครเห็นได้ยังไง”
“เรื่องแปลกกว่านี้ยังเคยเกิดขึ้นมาแล้ว” ไซร์สพูด ดูสนุกสนานกับ
บทบาทผู้โต้แย้ง
“โอเค เป็นไปได้”
“เขาอาจจะฝังเสื้อผ้าของเขาไว้ที่ไหนสักแห่งได้มัย”
เชมเบอร์สกำลังจะปฏิเสธทฤษฎีนี้ แล้วก็ฉุกคิดว่าเป็นประเด็นที่
ดีมาก เขาเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ แล้วลูบไปหน้าที่อ่อนล้าอีกครั้งด้วยความรู้สึก
ราวกับว่าเขากำลังสู้หิ้งที่รู้ว่าแพ้
“โอเค โอเค” ไซร์สพูด “เขานี้ฉันจะดูศพเขาให้ กลับบ้านได้แล้ว
ไปพักผ่อนซะ แล้วค่อยโยธ. หาฉันช่วงพักเที่ยง”
เชมเบอร์สยิ้มอย่างอ่อนล้าให้เธอ “ผมเป็นหนี้คุณเรื่องหนึ่งละ”

เชมเบอร์สคิดโง่ๆ ว่าแะโต๊ะทำงานของเขาตอนขาออกจากตึก
สักหน่อยก็ดี เพราะเขาไม่ได้กลับโต๊ะเลยตลอดผลัด เขาเดินเข้าไปในห้อง
ทำงานและพบว่าไม่มีใครบางคนเอาเครื่องประดับวันคริสต์มาสอื่นๆ ของแผนก
มาใช้ประโยชน์ ด้วยการจับสโนว์แมนสูงห้าฟุตนั่งบนเก้าอี้ของเขา แล้วคลุม
คอมพิวเตอรืด้วยผ้าห่มผ้าฝ้าย สีหน้าคาดหวังของทุกคนเปลี่ยนเป็นเสียง
หัวเราะพร้อมกัน เมื่อเขาเปิดลิ้นชักบนสุดแล้วพบว่าข้างในอัดแน่นไปด้วย
หิมะปลอม เขายิ้มพยักหน้าเออออแบบมีน้ำใจนักกีฬา แม้ว่าความ
เลอะเทอะนี้จะให้ความรู้สึกเหมือนไม่ได้มีเจตนาดีก็ตาม

“หมอบลง หมอบ หมอบ” สารวัตรสืบสวนเกรแฮม ลูอิส เตือน
ครั้งหนึ่งเขาเคยเป็นเจ้าของหน้าที่ฝึกอบรมที่พูดจานุ่มนวลของเชมเบอร์ส และ
เวลานี้เป็นหนึ่งในเพื่อนไม่กี่คนที่เขายังเหลืออยู่ “หัวหน้ากำลังมองหา นายอยู่”
เชมเบอร์สนั่งยองๆ ลงข้างหลังสโนว์แมนสภาพปุปะ ขณะที่ลูอิส

ยิ้มหน้าชื่นตาบาน

“อรุณสวัสดิ์ครับ หัวหน้า”

“ไม่ต้องชะเลยมากขนาดนี้ก็ได้ ลูอิส”

“ครับ หัวหน้า...โอเค เขาไปแล้ว”

เชมเบอร์สถอยออกมาแล้วซึ่งไปที่โต๊ะทำงานตัวเอง “ฉันว่านายคงได้ยื่นข่าวนี้แล้วใช่ไหม”

ลูอิสพยักหน้า “นายก็รู้จักที่นี่ดี ชาวไวอย่างกับไปป่า” เขาถึงเล ดูเหมือนว่าเขาต้องรับหน้าที่เป็นคนแจ้งข่าวร้ายเสมอ และต้องคอยสกัดกั้นปัญหายุ่งยากของระบบราชการที่กำลังจะถาโถมใส่เพื่อนเขา “นายขึ้นไปตรวจดูทันทีที่นายลงความเห็นว่าจะปลดภัยพอกที่จะทำแบบนั้น แต่ไม่ว่านายจะทำอะไรก็ตาม อย่าได้พูดคำว่า ‘นายคิดว่าเขาตายแล้ว’ หรือ ‘เขาดูเหมือนคนตายแล้ว’ หรืออะไรทำนองนั้นเด็ดขาด จะมีคนหัวหลุดจากบ่าเพราะเรื่องนี้ และสามมต้องเด็ดหัวนายแน่ รีบออกไปจากที่นี่ซะก่อนที่เขา...”

“เชมเบอร์ส!”

“ช่วยแล้ว” ลูอิสกระซิบ

“ครับ หัวหน้า” เชมเบอร์สตะโกนข้ามห้อง บรรดาเพื่อนร่วมงานของเขาต่างมีรอยยิ้มเยาะคาดหวังแบบเดียวกับตอนที่เห็นเชมเบอร์สเดินไปยังโต๊ะทำงานของเขาที่กลายเป็นดินแดนมหัศจรรย์

“มาที่ห้องทำงานของผม! เดี่ยวนี้!”

“ทันทีที่นายลงความเห็นว่าจะปลดภัยพอกที่จะทำแบบนั้น” ลูอิสเตือนเชมเบอร์สเบาๆ

หัวหน้าสารวัตรสืบสวนสามมเพิ่งเข้ารับตำแหน่งนี้ได้เพียงสิบแปดเดือน ซึ่งเป็นระยะเวลาสั้นพอที่เขาจะยังถูกมองว่าเป็น ‘หนึ่งในบรรดาเด็กๆ’ ในสายตาเพื่อนสนิทและอดีตคนรุ่นเดียวกัน ความภักดีในอดีตที่เคยมีช่วยยับยั้งเสียงวิพากษ์วิจารณ์เรื่องการเล่นพรรคเล่นพวกอย่างโจ่งๆ ของเขา

รวมทั้งเกณฑ์การเลื่อนตำแหน่งที่น่ากังขาด้วย แต่ฮามม์ฉลาดพอจะเปล่ายุติ
การแสดงความคิดเห็นด้วยคำพูดและด้วยการกระทำต่อเซมเบอร์ส
นับตั้งแต่เขาเข้ารับตำแหน่งนี้ ซึ่งรังแต่จะทำให้เซมเบอร์สคาดเดายากขึ้นว่า
จะถูกเขาเล่นงานเมื่อไร

“นั่งลง” เซมเบอร์สทำตามคำสั่ง “เออะ...มันอะไรกันวะ”

“ทั้งหมดอยู่ในรายงานแล้วครับผม” เซมเบอร์สทำหน้านิ่ง เขาไม่มี
เจตนาจะให้ฟังดูแตกตื่นขนาดนี้ “ผมไปถึงที่เกิดเหตุ และได้รับฟังคำอธิบาย
สถานการณ์ ทันทีที่ผมลงความเห็นว่าคุณอดภัยพอที่จะทำแบบนั้น ผม
ก็ปีนขึ้นไปถึงตัวเหยื่อ”

“เหยื่อเหรอ” ฮามม์ถามเสียงขึ้นจมูก พลังเคี้ยวหมากฝรั่งที่
ดูเหมือนจะลึกลับดีอยู่ในปากเขาอย่างถาวร “ไม่มีร่องรอยของอาการบาดเจ็บ
เจ็บ’ และแค่นั้นทำนองอยู่ตรงนั้นเฉยๆ แค่นี้ก็เห็นได้ชัดแล้วว่าเขาร้าย
ตัวเอง ฟังเหมือนเวลาผมเรียกกันอ้วนๆ ของตัวเองว่า ‘เหยื่อ’ ของความรัก
ที่มีต่อเคเอฟซียังไฉ่ยังงั้นแหละ”

“งั้น ‘ผู้ตาย’ ก็ได้” เซมเบอร์สพูด “ผมมั่นใจว่าตอนนั้นเขายังมีชีวิตอยู่
และเราเรียกรถพยาบาลทันที”

“อือฮิ” ฮามม์พูดพองท้องลูกน้องตาแทบถลนเพื่อมองหาแว
ของความอ่อนล้าหรือความคลางแคลง

“ด้วยความเคารพครับผม” เซมเบอร์สทำหน้านิ่งอีกครั้ง เขาต้อง
เลิกเสริมคาลงทำยนี้ได้แล้ว “ผมเลิกงานตั้งแต่สองชั่วโมงครึ่งที่ผ่านมา
ผมหมดแรงแล้ว”

หลังจากพยายามใช้สายตาข่มขู่เซมเบอร์สซึ่งเหมือนการกระทำ
ของเด็กๆ แล้ว ฮามม์ก็โหมมือไล่เซมเบอร์สอย่างไม่ใส่ใจ “งั้นก็ไปเถอะ”

เซมเบอร์สลุกขึ้นเดินไปที่ประตู

“มีเรื่องสุดท้ายเรื่องหนึ่ง” ฮามม์โพล่งขึ้นมา ทำให้เซมเบอร์สชะงัก
กลางคัน “คุณมีความเห็นยังไงกับเจ้าหน้าที่วินเทอร์”

เซมเบอร์สหน้าเสียว เห็นได้ชัดว่าพวกผู้ใหญ่อยากเอาคืน
เซมเบอร์สวางหน้าเฉยแล้วหันกลับไปหาเจ้านายของเขา “ใครครับ”
“อัดัม วินเทอร์ ในรายงานของคุณระบุว่าเขาว่าเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจ
คนแรกในที่เกิดเหตุ” ฮามม์ตอบพลางยกเพิ่มขึ้นจากโต๊ะ
“อ้อ มีสองคน” เซมเบอร์สพูด “เขามีคู่มืออยู่กับเขาด้วย”
“ไม่เกี่ยว มันเป็นงานของวินเทอร์...สรุปว่ายังไง”
เซมเบอร์สรีบพิจารณาทางเลือกที่มีจำกัดของเขา
“รู้ความสามารถ” เขาตอบเสียงกร้าว “ผมยังอยากยื่นคำร้องของผม
เกี่ยวกับเขาเลย พวกที่อยากเล่นเป็นนักสืบนั้นแหละ ไม่สามารถก้าวข้าม
อีโก้ของตัวเองได้นานพอที่จะจัดการกับหลักปฏิบัติขั้นพื้นฐาน ผมขอแนะนำ
อย่างยิ่งให้ปลดเขาออกจากเรื่องยุ่งๆ นี้”
ฮามม์ดูประหลาดใจนิดๆ กับปฏิกิริยาตอบสนองที่เต็มไปด้วยอารมณ์
ของเขา “แล้วตอนนี้ก็ยังแนะนำนั่นหรือ”
“ใช่...ครับผม” หนนี้เขาจใจ
“เอาละ ผมจะเอาคำแนะนำของคุณเข้าที่ประชุม ออกไปได้แล้ว”
เซมเบอร์สพยักหน้าแล้วปิดประตูตามหลัง หวังว่าความเห็นของเขา
ที่มีต่อเพื่อนร่วมงานอาจทำให้หัวหน้าตัดสินใจได้ถูกต้อง

10:35 น. เซมเบอร์สเดินโซเซเข้าประตูออฟต้อะพาร์ทเมนต์ ของ
เขาที่แคมเดน มันเป็นมรดกที่น่าเศร้าใจแต่มาถูกจังหวะ ซึ่งช่วยเขาได้มาก
ในการยกระดับที่อยู่อาศัยในตลาดอสังหาริมทรัพย์ที่กำลังเฟื่องของลอนดอน
เซมเบอร์สเดินเข้าครัวพร้อมท้องที่ร้องโครกครากด้วยความหิว และเจอโน้ต
แผ่นหนึ่งติดไว้บนตู้เย็น

² ออพาร์ทเมนต์ที่มีเพดานสูงและมีชั้นลอยในห้อง เน้นความโปร่งโล่ง และใช้พื้นที่อย่าง
มีประสิทธิภาพ

ต้องไปแล้ว กลับแผ่นดินนะ

อ รัก

เซมเบอร์สยิ้มพลางดิ่งโน้ตออก แล้วชะงักเมื่อเดินไปทึ่งถึงขยะ เขา รู้สึกผิดอย่างไม่มีเหตุผลที่ทำลายอะไรก็ตามที่ถือฟมอบให้ ไม่ว่าจะเป็นอย่าง ไม่สำคัญแค่ไหนก็เถอะ เขาเปิดลิ้นชักแล้วยึดโน้ตแผ่นนั้นไว้ได้คู่มือใช้เตา ไมโครเวฟกับคู่มือใช้เครื่องตอบรับโทรศัพท์ และหวังว่าจะเป็นที่ที่เธอไม่มี ทางเจอมัน

“เกิดอะไรขึ้นกับนาย” เขาเอ็ดตัวเองพลางค้นตู้เย็นหาอาหารเหลือๆ แล้วเดินเข้าห้องนอน

เซมเบอร์สเพิ่งถอดเสื้อและแปรงฟันเสร็จตอนที่โทรศัพท์ดัง ความ อ่อนล้าทำให้เขาลืมดิ่งปลั๊กโทรศัพท์ออกจากผนัง เขามองเตี้ยด้วยสายตา โหยหา แต่ต้องเดินกลับไปยังทางเดินหน้าห้องเพื่อรับโทรศัพท์

“ครับ”

“คุณนักสืบหรือ นี ชาร์ลอตต์ ไชร์ส พุดนะ...จากที่ทำงาน”

“อ้อ...หว่าดี” เซมเบอร์สทักทาย และนึกสงสัยว่าหมอชันสูตรคนนี้มีเบอร์โทรศัพท์เขาได้อย่างไร

“ขอโทษที่รบกวนคุณที่บ้าน เอาไว้คุยกันทีหลังก็ได้นะ”

“ไม่เป็นไร” เซมเบอร์สท้าวพลางเหยียดแขนข้างที่ว่างขึ้นไปจับคานไม้ เหนือศีรษะ

“ฉันแค่คิดว่าคุณคงอยากรู้ข่าวเร็วๆ ว่าคุณพุดถูกฆัง”

“ถูกฆังหรือ”

“สัญญาความของคุณไงล่ะ เพราะไม่มีทางเป็นไปได้เลยที่ชายคนนี้จะฆ่าตัวตาย...มีใครบางคนฆ่าเขา”

เซมเบอร์สขยับตาที่กำลังสลับ เขาเหนียวเหลือเกิน “ผมจะรีบไปที่นั่น ให้เร็วที่สุด”

3

เซมเบอร์ส เผลอจับหลับบนรถไฟใต้ดินจนเลยสถานี เขาไม่ไหวตัวเอง ขณะลงรถที่สถานีวิกตอเรียแล้วเดินผ่านเมืองที่หนาวเยเยือก ถนนหนทาง เต็มไปด้วยกรวดทรายสกปรก ลมที่พัดมาจากแม่น้ำเย็นเฉียบและหายไปท่ามกลางหมู่ตึกสีเทาทวนเป็นเขาวงกต หลังจากเดินผ่านระบบรักษาความปลอดภัยของนิวยอร์กจอตแลนด์ยาร์ดแล้ว เขาก็เจอกับสายตาสงสัยของลูอิสที่รีบเดินตัดลือบบีมาขวางเขาไว้

“นายกลับมาทำอะไรที่นี่อีก” เขาถามเสียงละเหยใจ “กลับไปซะ! หัวหน้าที่กำลังมองหา นายอยู่”

“อีกแล้วหรือ” เซมเบอร์สถาม

“ใช่ อีกแล้ว กลับบ้านซะ”

“กลับไม่ได้ ไว้ฉันจะคอยหลบหน้าเขาเอง”

ลูอิสส่ายหน้าพลางก้าวหลบไปด้านข้างเพื่อให้เพื่อนเดินผ่านไป

เซมเบอร์ส เลือกใช้แผนเดินขึ้นบันไดแม้จะกินแรงก็ตาม เขาไม่ได้แค่อยากหลบหน้าหัวหน้าสารวัตรสืบสวนฮามม์ แต่ยังอยากหลบหน้าบรรดา

ลูกน้องปากโป้งทุกคนของเขาด้วย เมื่อสำรวจว่าหนทางปลอดภัยไปร้งแล้ว เขาก็รีบเดินไปตามทางเดินของแผนกนิติเวช แล้วเคาะประตูห้องที่อยู่สุดทางเดิน สีหน้าเขาสลดลงทันทีที่ก้าวข้ามธรณีประตู

“ช่วยฉิบ”

“ช่วยจริงๆ” ฮามม์เห็นด้วย และหยุดคุยกับไซร์กิสเพื่อหันมาประจันหน้ากับแซมเบอร์ส “มีการสอบถามเรื่องการทำงานล่วงเวลาหลังจากที่คุณกลับไปแล้ว เห็นได้ชัดว่าเจ้าหน้าที่เทคนิคสองคนได้รับคำสั่งให้ขนส่งศพที่ไม่เร่งด่วนข้ามเมืองก่อนเวลาออกเวรแค่ไม่กี่นาที” แซมเบอร์สอ้าปาก แต่ฮามม์ขัดขึ้นก่อน “ซึ่งเรื่องนี้ผมพูดไปว่า เป็นไปไม่ได้หรอก ไม่มีเจ้าหน้าที่คนไหนของผมนจะโง่พอหรือไม่เคารพพอที่จะทำเรื่องแบบนั้นโดยที่ผมไม่อนุญาต” ถูกต้องมัย แซมเบอร์ส

“ผมไม่ได้เป็นคนกำหนดตารางเวรของพวกเขา...ครับผม” แซมเบอร์สตอบ การอดนอนทำให้เขาพิวล์ขาด “พวกเขาถึงงานต้องทำ และผมก็ขอให้พวกเขาทำ”

ฮามม์แสดงกิริยาที่ไม่สมกับตำแหน่งด้วยการผลักแซมเบอร์สอย่างแรง แล้วก้าวเข้ามาใกล้จนหน้าอึดอัด แม้ว่าเขาจะเตี้ยกว่านายตำรวจร่างสูงคนนี้ถึงครึ่งฟุต “คุณอยากถูกสั่งพักงานตรงนี้ได้ยวันนี้หรือไง”

“...ไม่อยากครับผม”

“ไม่เอาหน้า หนู่มๆ!” ไซร์กิสทวาด หึงผู้มีความเป็นผู้นำสูงคนนี้ดูน่ากลัวทีเดียวเวลาเอาจริง

ฮามม์ถอยออกมา แต่ยังถลึงตามองแซมเบอร์ส “แล้วผมก็พบว่าคุณให้หัวหน้าแพทย์นิติเวชของเราตรวจดูคดีฆาตกรรมตัวตายบัดซบของคุณแทนที่จะตรวจดูคดีฆาตกรรมสี่คดีที่เราเก็บศพมาเมื่อวานนี้ในวันเดียว!”

แซมเบอร์สเซ็ดน้ำลายออกจากหน้าอย่างใจเย็น “...ห้า”

“อะไร”

“คดีฆาตกรรมห้าคดี” แซมเบอร์สแก้กลางเหลือบมองไซร์กิส

“เขาพูดถูกแล้ว” ไชร์สส่นับสนุนเขา “และเนื่องจาก...สภาพศพ เรา จึงต้องรีบขนย้ายอย่างรวดเร็ว ยิ่งศพละลาย เราก็จะยิ่งเสี่ยงต่อการสูญเสีย หลักฐานมากขึ้น”

สีหน้าของฮามม์ยังคงดูโกรธเคือง แต่เห็นได้ชัดว่าคำประเมินของไชร์ส ทำให้ไฟโทสของเขามอดลงได้บ้าง เขาหันไปหาแซมเบอร์ส “ขึ้นทำอะไร ลับหลังผมอีกละก็ *ไอ้หนุ่ม* ผมเอาคุณตายแน่ๆ เข้าใจนะ”

“เข้าใจครับผม”

พูดจบฮามม์ก็เดินหัวฟัดหัวเหวี่ยงออกไป ทิ้งให้แซมเบอร์สกับไชร์ส อยู่กันตามลำพังกับศพ ทั้งคู่เดินไปยืนคนละฝั่งของโต๊ะโลหะ เวลาที่ดวงตา ที่เป็นน้ำแข็งของศพกลับแทนที่ด้วยรอยกระต๋ากะต่างจากการสูญเสีย ความชื้นในภาวะแช่แข็ง และนิ้วมือข้างซ้ายสองนิ้วจากบริเวณข้อต่อขึ้นไป กลายเป็นสีดำ

“หิมะกัด” ไชร์สอธิบายเมื่อเห็นแซมเบอร์สมอง “คงไม่จำเป็นต้องบอก นะว่าเขาต้องทนทรมานกับภาวะอุณหภูมิร่างกายต่ำกว่าปกติขั้นรุนแรงตอนที่ คุณไปถึง อวัยวะของเขาทำงานแทบไม่พออย่างชีพเขาได้ หลังจากนั้นเจ้าหน้าที่ รพพยาบาลก็มีส่วนด้วย พวกเขาอบอุ่นร่างกายเหยื่อเร็วเกินไปมาก ระบบ ในตัวเขาเลยรับไม่ไหว” เธอถอนใจ “แต่ถึงยังไงก็อาจจะไม่ต่างกันอยู่ดี ฉัน อายากให้คุณดูอะไรบางอย่าง ช่วยฉันพลิกตัวเขาหน่อย”

ทั้งคู่สวมถุงมือแบบใช้แล้วทิ้ง แล้วพยายามยกศพที่หนักอึ้งขึ้นพอให้ เห็นจุดแดงๆ บนท้ายทอย

“เห็นรอยเข็มมั้ย” ไชร์สถาม เธอเลิกช่วยเขายกศพแล้ว “เขาถูกฉีด อะไรบางอย่างเข้าไป...เท่าที่เห็นน่าจะเป็นการผสมอะไรที่ไม่น่าจะดีเท่าไรร่ เข้าด้วยกัน ฉันกำลังพยายามแยกแยะอยู่ว่าอะไรเป็นอะไร อาจเป็นพวก ส่วนผสมของยาลดน้ำหนัก อาหารเสริมโปรตีน หรือสเตียรอยด์ที่ใช้ในทาง ที่ผิด ฉันยอมรับนะว่าอาจจะเป็นการคาดเดาที่ด่วนสรุปไปหน่อย แต่ก็ เป็นการคาดเดาที่มีเหตุผลจากพื้นฐานของขนาดตัวเขาที่ใหญ่มาก”

“มีเหตุผล” เซมเบอร์สเห็นด้วย

“แต่สิ่งหนึ่งที่ไม่ควรอยู่ในร่างกายเขาแน่นอน ก็คือแพนคูโรเนียม-โบรไมด์ หรือยาคลายกล้ามเนื้อในระดับที่สูงมาก”

เซมเบอร์สมีสีหน้าหงายแบบที่เข้าใจได้

“ยานี้จะใช้ในการผ่าตัดเวลาที่ต้องการให้ผู้ป่วยรู้ตัวแต่ไม่ต้องการเสี่ยงให้ผู้ป่วยขยับเขยื้อนแม้แต่นิดเดียว เป็นไปไม่ได้เลยที่จะประเมินว่าเขาได้รับยานี้เข้าไปมากน้อยแค่ไหนถ้าเราไม่มีกรอบเวลาที่แน่ชัด และต้องคำนึงถึงปัจจัยเรื่องอุณหภูมิต่างๆ ด้วย”

“เขาเจตยานี้ให้ตัวเองไม่ได้แน่นอนใช่嗎” เซมเบอร์สถาม

“ไม่มีการเอ่ยถึงว่าพบเข็มฉีดยาหรือขวดยาในที่เกิดเหตุ และฉันก็คิดว่าเขาควบคุมแขนให้ขยับทั้งไปไกลๆ ไม่ได้หรอก ฉันรู้สึกว่าย่อยคงตกอยู่ในสภาพเคลิ้มๆ คือตื่นอยู่แต่ตัวอ่อนปวกเปียก ทำได้แค่ควบคุมกล้ามเนื้อที่เหลือพอให้อยู่ในท่าที่ฆาตกรจัดให้”

“แล้วฆาตกรก็เดินจากไป ทั้งเขาให้หนวดจนแข็งตาย ไรค์จิตซัดๆ”

“ที่นี่ไม่ค่อยมีเรื่องราวที่แฮปปี้มากนักหรอก” ไชร์กส์ยกไหล่ “รู้หรือยังว่าเขาเป็นใคร”

“ยังเลย ยิมกับศูนย์ผ่อนคลายดูเหมือนเป็นจุดเริ่มต้นที่ดี” เซมเบอร์สสังเกตเห็นอะไรบางอย่าง เขานั่งยองๆ ลงสำรวจข้อนิ้วมือข้างขวาของศพ ซัดๆ มีรอยแผลสดที่ไม่เหมือนรอยอื่นๆ บนผิวที่ถูกหิมะกัด

“กาว” ไชร์กส์ชิงบอกก่อนที่เขาจะถาม “มีรอยแบบเดียวกันนี้ใต้คาง บนต้นแขนซ้าย หัวเข่า และแก้มกันทั้งสองข้าง หยาบ แต่...” เสียงเธอเลื่อนหายไป “สรุปว่าความรู้สึกแรกของคุณคืออะไร”

“ผู้ต้องสงสัยเป็นผู้ชาย...อาจจะเป็นผู้ชาย อย่างน้อยก็แข็งแรงพอจะเคลื่อนย้ายผู้ชายที่หนักสองร้อยห้าสิบปอนด์ไปทั่วได้ ผมรู้สึกว่ามันเป็นเรื่องส่วนตัว ฆาตกรจงใจทำให้เขาอับอาย จับเขาแก้ผ้า แล้วจับขึ้นไปนั่งโชว์ตัวแบบนั้น โหดร้ายมากที่ทั้งเขาให้ทรมานอยู่บนนั้น เป็นการไต่ตรอง

ล่วงหน้า...เป็นระบบ...แต่ก็ใส่อารมณ์เข้าไปด้วย”

ไซท์สพยักหน้าเห็นด้วย “เราได้แต่หวังว่าคนร้ายคงไม่มีศัตรูคนอื่นอีก”
เมื่อเซมเบอร์สหันไปมองด้วยสีหน้าเป็นกังวล เธอก็ยิ้มตอบเจื่อนๆ “แค่พูด
เฉยๆ นะ”

**“สถานีต่อไปคือไฮบาร์เน็ต และรถไฟจะสิ้นสุดตรงนี้ ผู้โดยสาร
ทุกคนกรุณาเปลี่ยนขบวน ทุกคนกรุณาเปลี่ยนขบวน”**

เซมเบอร์สมองไปทางซ้ายด้วยนัยน์ตาลือ่นลอย แล้วก็มองทางขวา
ตามความยาวของขบวนรถที่ว่างเปล่าด้วยแวตางุนงง “บ้าเอ๊ย”

**พอก้าวออกจากลิฟต์ที่เคมเดนทาวน์ เซมเบอร์สก็ก้มลงดูนาฬิกา
ข้อมือ และต้องงุนงงเมื่อพบว่าเขามีเวลาอีกแค่สี่ชั่วโมงกับสิบนาทีก่อนที่
นาฬิกาปลุกจะดังเพื่อปลุกเขาให้ลุกขึ้นไปทำงานอีกครั้ง เขาหิวซึก จึงตรงดิ่ง
ไปร้านเคเอฟซี ไม่รู้ทำไมเขาถึงอยากกินเคเอฟซีมากนับตั้งแต่คุยกับหัวหน้า
เมื่อเช้า**

เซมเบอร์สชอบไก่เคเอฟซีหนึ่งถึงไปนั่งกินบนม้านั่งในสวนสาธารณะ
อีฟจะได้ไม่ไต่กลิ่นในห้องและเทศนาเขาอีกครั้งเรื่องรอบเอวที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ
หลังจากกินไก่ไม่ได้ครึ่งหนึ่ง เขาก็รู้ว่าตัวเองเอาแต่นั่งจ้องสระน้ำเย็นเฉียบ
ระหว่างที่อาหารเริ่มเย็น ใจเขายังอยู่กับงาน และความคิดยังหมกมุ่นอยู่กับ
เรื่องที่ว่าอาจมีศพอื่นๆ กำลังละลายอยู่บนแท่นที่ว่างเปล่า เขามองข้ามไหล่
ไปยังตู้โทรศัพท์แล้วส่ายหน้า พลังยึดมั่นฝรั่งทอดเข้าปาก เขาตั้งใจแน่วแน่
ว่าจะไม่ยอมแพ้...

“ฉันจะเกลียดตัวเองจริงๆ” เซมเบอร์สพึมพำพาลางทีง่องไก่ที่กินไป
ครึ่งหนึ่งลงดังตามเดิม แล้วเดินไปเบียดตัวเข้าตู้โทรศัพท์สีแดงแคบๆ เขา
ยกหูโทรศัพท์ด้วยมือข้างหนึ่ง แล้วหมุนเบอร์ของแผนกอย่างงะๆ งะๆ
“เซมเบอร์สพูดนะ โอนสายผมไปให้ใครก็ได้ที่ทำคดีฆาตกรรมน้ำแข็งของผม

วันหนึ่งหน่วย” เขาพูด แล้วเติมเต็มความเงิบที่ตามมาด้วยมันฝรั่งทอดเติมปาก “ใช่ เราระบุชื่อเหยื่อของเราไปได้ถึงไหนแล้ว... อ้อฮี้ เกาะติดไว้ เรายังมีใครอยู่ที่สวนมัย... ดีมาก บอกพวกเขาให้ลงมือค้นหาอีกรอบ เทียวนี้ให้มองหา เข็มฉีดยา ขวดยา ทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับการแพทย์... ผมรู้ คุณโยนความผิดมาให้ผมได้เลย เราต้องค้นหาทุกที่มีรายชื่อว่าแพนคูโรเนียมโบรไมด์... ไม่ใช่แพนคู... ผมจะสะกดให้ฟัง”

เชมเบอร์สพยายามหยิบสมุดจดออกจากกระเป๋า โดยที่มือข้างหนึ่งถือโทรศัพท์และอีกข้างถือถังไม้ทอด น่องไก่ที่เหลือของเขาเลยหกเกลื่อนพื้น “บัดซบ!... ไม่ใช่คุณ ผมทำอาหารเข้าหล่นพื้น เอ๊ะ... หรือว่าค่า ผมไม่รู้อะไรทั้งนั้นแล้ว สะกดว่า แพ-น-คู-โร-เน-ียม เข้าใจมัย... เรื่องสุดท้ายผมอยากให้คุณค้นหาว่าใครเป็นคนดูแลพวกปั๊มน้ำในสวน ทำไมแทนนั้นถึงว่างเปล่า ปกติมีปั๊มน้ำบนนั้นหรือเปล่า หรือว่าฆาตกรขโมยไปด้วย เราจำเป็นต้องรู้... ตอนนั้นแค่นั้นก่อน... ใช่ เจ็ดโมง โอเค บาย”

เชมเบอร์สนั่งยองๆ ลงเก็บไก่เป็อนๆ บนพื้นกลับไปใส่ถัง เขาอดดูนาฬิกาข้อมืออีกครั้งไม่ได้ ตอนนั้นเหลือเวลาแค่สามชั่วโมงกับสี่สิบห้านาที

18:37 น. เชมเบอร์สก้าวออกจากรถไฟใต้ดินที่สถานีเอ็มเบอร์ก์เมนต์ ตามที่ตั้งใจไว้ แล้วเดินช่วงสั้นๆ ไปยังนิวยอร์กฮอลล์ยาร์ด เทียวนี้เขาลงรถไฟไม่ผิดสถานี จึงรู้สึกกระหิมใจเป็นพิเศษ แต่ไม่ได้รู้สึกว่าได้พักผ่อนมากไปกว่าตอนที่ออกมาเมื่อเช้า เขาลืมดึงปลั๊กโทรศัพท์ออกอีกรอบ สัญญาณไฟไหม้ดังขึ้นในตึกตรงข้าม แล้วยังมีคนที่นั่งถือถังวิทยานพระยะโฮวา คู่หนึ่งที่ใกล้จะได้ไปพบพระยะโฮวาโดยไม่รู้ตัว เหล่านี้ทำให้เขาไม่อาจนอนพักตอนกลางวันได้ เชมเบอร์สยอมแพ้ เขาไปรยผักสลัดสองสามใบลงในถังขยะ และเขียนโน้ตถึงอีฟติดไว้บนตู้เย็นก่อนออกมา โน้ตที่เขียนด้วยลายมือหวัดๆ พวกนี้คือการสื่อสารเพียงรูปแบบเดียวของพวกเขาเวลาที่เขาต้องเจองานผลัดกลางคืนแบบนี้

“เฮนรี จอห์น โดแลน” เจ้าหน้าที่สืบสวนอายุน้อยคนหนึ่งประกาศ ขณะที่เชมเบอร์สย้ายสโนว์แมนออกจากเก้าอี้ของเขา “เหยื่อของเรา เป็นครูสอนพิเศษ เป็นแดนเซอร์ และเป็นคนดังที่ไม่ค่อยดังเท่าไร คุณคงจำเขาในบท ‘มัสเซลแมนไฟฟ้า’ ในตอนหนึ่งของเรื่อง *ไมน์เดอร์* ได้ใช่ไหม”

“อ้อ...เฮนรี จอห์น โดแลน คนนั้นแหละเอง!” เชมเบอร์สแซวตอบ

“พรุ่งนี้ฉันจะไปสอบปากคำแฟนสาวของเขา แต่โชคไม่เข้าข้างเรา เรื่องเข้มนักชวดยา”

“แล้วเรื่องรูปปั้นล่ะ” เชมเบอร์สถามพลางสบถเบาๆ ขณะยัดลาลีเต็มลิ้นชักใส่ถังขยะ

“ซบซ้อนค่ะ รูปปั้นนี้ดูเหมือนเป็นของรอยัลปาร์กกับสภาเมืองที่ทำงานนอกให้บริษัทเอกชน” เจ้าหน้าที่สาวส่งกระดาษแผ่นหนึ่งให้เขา “มีคนอยู่ที่นั่นจนถึงสิบเอ็ดโมง เพื่อคุณอยากแวะไปหา”

เชมเบอร์สก็มลงมองที่อยู่แล้วพยักหน้า “ผมว่าจะแวะไปสักหน่อย”

ถ้าดูจากภายนอกแล้ว ร้านอนุรักษ์และบูรณะพื้นฟูสลีปแอนด์โค ดูไม่เหมาะจะเป็นสถานที่เก็บผลงานศิลปะที่มีค่ามากที่สุดของประเทศ เพราะมันเป็นแค่ประตูม้วนธรรมดาๆ ที่ติดตั้งไว้ในทางลอดใต้รางรถไฟเก่าติดถนนแฮกนีย์ เชมเบอร์สเคาะประตูแรงๆ แบบส่งๆ เพื่อให้กลบเสียงวิทยุที่ดังลั่นอยู่ข้างใน เขาเงยหน้าขึ้นมองกล่องที่ติดตั้งอย่างโดดเด่นเหนือประตู แล้วก็สังเกตเห็นกล่องอีกสองตัวใกล้ๆ ขณะที่เสียงเพลงเจียบลง

“ใครครับ” เสียงหนึ่งตะโกนถาม

“จ่าสืบสวนเบนจามิน เชมเบอร์ส จากกรมตำรวจนครบาล”

“มีบัตรแสดงตนมั้ย”

“สิ”

“ชูขึ้นหน้ากล่องด้วย”

เชมเบอร์สกลอกตาพลางหยิบบัตรประจำตัวออกมาชูขึ้นเหนือศีรษะ

“ใกล้อีกนิด”

เชมเบอร์สพึมพำเบาๆ พลังเหยียดแขนออกไปไกลขึ้น เขากำลัง ยืนขยับปลายเท้าเมื่อจู่ๆ ประตูโลหะเปิดออก เผยให้เห็นชายร่างเล็กท่าทาง ประหลาดคนหนึ่งยืนอยู่หลังประตู อายุอานามเขาน่าจะห้าสิบกว่าแล้ว หน้าตา เหมือนยักษ์ตาเดียว เพราะตาข้างหนึ่งดูโตมากด้วยแว่นขยายที่ห้อยจากแถบ หนังคาดศีรษะ เขาหัวเถิก สวมผ้ากันเปื้อนมันเยิ้มที่สกปรกพอๆ กับมือและ ใบหน้า

“โทษที ผมต้องระวังมากหน่อย” ชายคนนั้นพูดพลางกวาดตามอง ถนออย่างระมัดระวังก่อนจะก้าวมือให้เขาเข้าไป เขาเปิดประตูแล้วล็อกประตู ตามหลัง “โทไบอัส สลิป” เขาแนะนำตัวพลางมองเชมเบอร์สด้วยความสนใจ

ภายในห้องทำงานสว่างแคสลับๆ รูปปั้นขนาดใหญ่สีซีดตั้งอยู่บนฐาน ไม้ และมีสปอตไลท์ส่องอยู่เหนือรูปปั้นแต่ละชิ้นราวกับกำลังจัดแสดงใน แกลเลอรี ขนาดของมันดูใหญ่โตท่ามกลางสถานที่จัดแสดงเล็กๆ เชมเบอร์ส สาวเท้าไประหว่างรูปปั้นเหล่านั้นเพื่อพินิจรายละเอียด รอยย่นอันประณีต ช่วยทำให้เสื้อผ้าของสัมฤทธิ์ดูพลิ้วไหว ริ้วรอยที่คุ่นเคยดีสลักไว้บนใบหน้า ที่แสดงความเหนื่อยหน่ายต่อโลก เขาอยากกลับบ้านเร็วๆ เพื่อไปบอกอีฟว่า ในที่สุดเขาก็ ‘เข้าใจศิลปะ...แล้วมั้ง’

“คุณทำงานที่นี้คนเดียวเหรอ” เชมเบอร์สถามพลางเดินทอดน่องดู รอบๆ และสังเกตเห็นเครื่องมือเครื่องไม้เครื่องมือสารพัดบนโต๊ะเครื่องมือช่าง หม้อยา สีสีดีเต็มไปด้วยสัญลักษณ์เตือนภัยสีแดง และมีระบรอกแบบง่ายๆ ติดตั้ง ไว้กลางห้อง เชือกของรอกห้อยต่อแต่งราวกับเป็นวงที่กำลังรอเหยื่ออย่าง คาดหวัง

“ตลอดสามสิบสองปีที่ผ่านมา”

“พนันได้ว่างานหนักมาก” เขาแสดงความเห็นเป็นการชวนคุย

“ไม่หนักหรอกถ้าคุณมีเครื่องมือที่ถูกต้อง” ชายคนนั้นตอบโดยไม่ ละสายตาไปจากเชกที่เดินเฟ่นผ่านไปมา

“แล้วคุณพักอยู่ที่ไหนหรอ”

“ก็บางครั้ง...ถามเรื่องส่วนตัวพอแล้ว ขอขอบคุณ”

เชมเบอร์สยิ้มพลางเดินกลับมาหาเขา “โทษที ผมอยากทำอะไรบางอย่างที่สร้างสรรค์มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว เลยพูดนอกเรื่องไปหน่อย อันไหนคือรูปปั้นที่ไฮด์ปาร์ก”

ชายคนนั้นหันหลังให้เชมเบอร์สและรูปปั้นสี่ชิ้นที่สว่างเรืองรอง แล้วเดินไปยังมุมมืดของห้อง เชมเบอร์สเกร็งตัวรอขณะจับตามองสลีปเดินผ่านโต๊ะเครื่องมือช่างที่เต็มไปด้วยเครื่องมือ แต่แล้วเพียงแค่อสลีปดึงผ้าเก่าๆ ผืนหนึ่งลงบนพื้น ก็เผยให้เห็นรูปปั้นชายขี่ม้า แขนขวาเหมือนถูกทุบทิ้ง ดวงตาของคนขี่และของม้าถูกขูดออก และมีขาม้าหักๆ ข้างหนึ่งนอนอยู่ในกล่องข้างๆ

“เป็นการทำลายทรัพย์สินของรัฐ” สลีปพูด “น่าแปลกนะที่มุมที่แย่ที่สุดของมนุษย์คือสิ่งที่ทำให้ผมมีงานทำ...” เขาหัวเราะในคอเบาๆ “ผมกำลังพูดอยู่กับใครเนี่ย ผมคิดว่าคุณก็เหมือนผมนั่นแหละ ที่คิดว่าสิ่งที่คุณทำคือสิ่งที่คุณเกิดมาเพื่อมัน...คือเป้าหมายในชีวิต”

เชมเบอร์สยังคงเงียบ

“สมมติว่าสักวันหนึ่งงานหนักทั้งหมดที่คุณทำมาให้ผลคุ้มค่าเหนื่อย” สลีปพูดต่อ “โลกเปลี่ยนเป็นสถานที่ที่ดึงดูดมาราฎิหารีย์ กลายเป็นดินแดนสุขาวดีแบบนิทานที่เราทุกคนฝันหา...ถึงตอนนั้นเป้าหมายของคุณคืออะไร คุณนึกถึง...หวังว่าโลกเราจะยังคงตกต่ำตลอดไปนะ...เพื่อเห็นแก่ประโยชน์ของเราทั้งคู่”

ชายทั้งสองยืนเงียบๆ อยู่ครู่หนึ่งภายใต้ดวงตาไร้แววของรูปปั้นที่กำลังเฝ้ามองทุกอย่าง

เชมเบอร์สกระแอมแล้วถามว่า “คุณเก็บรูปปั้นมาที่นี่เองคนเดียวงั้นหรอ”

“ใช่”

“เมื่อไหร่”

“วันจันทร์...ตอนเช้า”

“แล้ว...เขาคือใคร”

“รูปร่างหน้าตาเธอ ผมเชื่อว่าเป็นดียวกแห่งเวลลิงตันในภาพที่ไม่ค่อยมีคนรู้”

“พวกเขาขนย้ายรูปปั้นจากสวนมาซ่อมแซมเป็นประจำหรือเปล่า”

“แทบไม่เคยเลย และจะมาที่นี่เป็นที่สุดท้ายเท่านั้น แต่พอพวกเขาพบว่าขาม้าหายไป มันก็ดูไม่ปลอดภัย เลยขอให้ผมรีบย้ายรูปปั้นมาที่นี่ทันที”

“แล้วเจอแขนด้วยมั๊ย ผมเห็นแต่ขาม้า”

“ไม่เจอ ดาบก็ไม่เจอ”

เชมเบอร์สมีสีหน้างุนงง

“รูปร่างหน้าตาด้วย” สลีย์อธิบาย

“แล้วตอนนี้มีใครสืบหามั๊ยว่าใครเป็นคนทำเรื่องนี้”

“ผมคิดว่ามันคงถูกปิดตกเป็นเรื่อง ‘การทำลายทรัพย์สินของรัฐเล็กน้อยๆ’ เหมือนเคย...ใช้ว่าจะเป็นศพชะง่อนน้อยนี้ ใช้มั๊ยล่ะ”

เชมเบอร์สขมวดคิ้วพลาจจับตามองชายคนนั้นอยู่ครู่หนึ่ง จับจ้องรอยยิ้มน้อยๆ แปรลกๆ บนใบหน้าเขา

“อย่าตะตองรูปปั้นอีก ผมจะให้เจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานตรวจหาลายนิ้วมือก่อนเป็นอันดับแรก”

ถึงตาสลีย์มองเชมเบอร์สอย่างพินิจพิจารณาบ้าง

“ดูเหมือนว่าช่วงนี้กรมตำรวจนครบาลค่อนข้างเอาจริงเอาจังกับคดีทำลายทรัพย์สินของรัฐมากขึ้นนะ”

เชมเบอร์สสบตาเขาด้วยแวตาทเรียบเฉย ไม่บ่งบอกความรู้สึกอะไร
“ในกรณีนี้ก็ ใช้ เราค่อนข้างเอาจริงเอาจังเลยล่ะ”